

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 6894 van 1 februari 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Ecuadoraanse nationaliteit, op 8 november 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 november 2006 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 19 december 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoeker diende op 21 november 2006, in functie van zijn Belgisch kind (° Antwerpen, 13 juli 2003), een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 22 november 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op 28 november 2006 ter kennis gebracht aan verzoeker.

De beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“(…)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn. Betrokkene diende een vestigingsaanvraag in functie van zijn minderjarig Belgisch kind in. Betrokkene kan niet ten laste zijn van zijn minderjarig kind.

(…)”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging:

De Raad stelt vast dat verzoeker zowel de nietigverklaring als de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vordert. In het kader van de behandeling van een schorsingsverzoek die, in toepassing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV), eventueel kan uitgebreid worden tot de behandeling van het verzoek tot nietigverklaring is niet voorzien in een repliekmemoirie. De repliekmemoirie, die ingevolge een administratieve vergissing van de griffie werd opgevraagd, dient bijgevolg uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep:

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3.1 van het Vierde Protocol van 16 september 1963 bij het EVRM, goedgekeurd bij wet van 24 januari 1970 (hierna: het Vierde Protocol). Verzoeker wijst er op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt en dat indien hij naar zijn land van herkomst dient terug te keren zijn Belgische kinderen, die te jong zijn om alleen achter te blijven, hem zullen moeten volgen. Verzoeker benadrukt dat zijn kinderen, gelet op hun Belgische nationaliteit, niet samen met hem kunnen uitgezet worden. Verder betoogt verzoeker dat hij in zijn land van herkomst quasi-onmogelijk een familieleven kan leiden daar zijn kinderen, met wie hij een hechte band heeft, in België naar school gaan, Nederlands spreken, enkel de Belgische maatschappij kennen en geen toekomstperspectieven hebben in Ecuador.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op de eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem een vestigingsrecht toe te staan op basis van het loutere feit dat hij er voor opteert te verblijven bij een persoon die zich rechtsgeldig in die staat mag ophouden. Uit

de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt verder dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005). Artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bloedverwanten in de opgaande lijn van een Belg, die ten laste zijn van deze Belg, tot vestiging kunnen worden toegelaten. Verzoeker betwist niet dat hij niet ten laste is van zijn Belgische kinderen. Aangezien verzoeker, zoals uit de bespreking van de andere middelen blijkt, niet aantoonbaar onder het toepassingsgebied van artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet te vallen kan hij de schending van dit artikel niet nuttig aanvoeren. Een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM (R.v.St., nr. 153.366, 9 januari 2006).

Voor zover verzoeker zich beroept op de schending van artikel 3.1 van het Vierde Protocol bij het EVRM dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing enkel gericht is tegen verzoeker. Er is dus geen sprake van de uitzetting van kinderen met de Belgische nationaliteit.

Waar verzoeker nog melding maakt, in zijn verzoekschrift, van een arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 6 oktober 2006 en stelt dat uit dit arrest blijkt dat men het een ouder geenszins kan kwalijk nemen dat deze de Belgische nationaliteit wil voor zijn kind en het legitiem is de nationaliteit te kiezen van een land waar de levensomstandigheden en de toekomstperspectieven veel beter zijn dan in het land van herkomst, dient de Raad op te merken dat deze uiteenzetting niet dienend is nu niet blijkt dat het recht van de kinderen van verzoeker om de Belgische nationaliteit te verwerven en op basis van deze nationaliteit in België te verblijven, door de bestreden beslissing in het gedrang gebracht wordt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 3.1 van het Vierde Protocol bij het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2. Verzoeker voert in een tweede middel aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verduidelijkt dat uit de rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen voortvloeit dat het weigeren van een verblijfsrecht aan een ouder die daadwerkelijk zorg draagt voor een kind dat over een EU-verblijfsrecht beschikt ieder nuttig effect zou ontnemen aan het verblijfsrecht van het kind zelf.

De Raad merkt op dat de verwijzing, door verzoeker, naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (H.v.J., Chen, C-200/02, 19 oktober 2004) in casu niet dienend is. De aangehaalde rechtspraak heeft immers betrekking op de toepassing van het Europees gemeenschapsrecht, terwijl in onderhavige betwisting het Europees gemeenschapsrecht niet speelt. Verzoeker vraagt immers de vestiging in functie van een Belgische onderdaan en deze Belgische onderdaan ontleent zijn verblijfsrecht in België aan zijn nationaliteit en niet aan het gemeenschapsrecht. Het Europees gemeenschapsrecht is enkel toepasbaar in het geval er een grensoverschrijdend aspect aanwezig is.

Waar verzoeker nog stelt dat het gemeenschapsrecht, gelet op de bewoordingen van artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet, op onrechtstreekse wijze – zonder dat er sprake is van een grensoverschrijdend aspect – kan toegepast worden dient de Raad op te merken dat artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet slechts toelaat dat een onderdaan van een derde

staat, die vader is van een Belgisch kind, met een E.G.-vreemdeling kan gelijkgesteld worden op voorwaarde dat hij aantoonst dat hij ten laste is van dat kind. Artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet voorziet met andere woorden niet dat het gemeenschapsrecht toepasselijk is in een puur nationale situatie, doch wel dat de personen waarvan werd vastgesteld dat zij aan de door de nationale wetgever opgelegd voorwaarden voldoen, van dezelfde verblijfsmogelijkheden als E.G.-vreemdelingen kunnen genieten. In casu kan enkel vastgesteld worden dat verzoeker niet aantoonst dat hij ten laste is van zijn Belgische kinderen, zodat artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7; 9, lid 1; 9, lid 3; en 10, lid 1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Verzoeker verduidelijkt dat hij door de bestreden beslissing niet in België kan blijven en dus niet bij zijn Belgische kinderen kan zijn die recht hebben om in België te wonen en naar school te gaan. Verzoeker stelt dat hij vanuit zijn land van herkomst niet voor zijn kinderen kan zorgen, met hen geen omgang of regelmatig contact kan hebben en tegen zijn wil van zijn kinderen zal gescheiden worden.

Daargelaten de vraag of verzoeker een belang heeft bij dit middel, gelet op het feit dat de vordering niet mede namens de kinderen werd ingesteld (R.v.St., nr. 50.131, 9 november 1994), merkt de Raad op dat de artikelen 7, in fine, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (R.v.St, nr. 60.069, 11 juni 1996; R.v.St., nr. 76.554, 21 oktober 1998; R.v.St., nr. 97.206, 28 juni 2001).

Het derde middel is onontvankelijk.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 PR RvV. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.